



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 665/2021
22.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Николе Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 271/2020 од 01.12.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 174/2021 од 11.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.06.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 271/2020 од 01.12.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 174/2021 од 11.03.2021. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозовљен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 271/2020 од 01.12.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 24.11.2015. године до 08.12.2015. године и од 05.10.2020. године до 01.12.2020. године. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 48.500,00 динара, као и да Основном јавном тужилаштву у Зајечару на име трошкова кривичног поступка плати износ од 83.632,00 динара, све у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде. Оштећени ББ је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 174/2021 од 11.03.2021. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Зајечару, првостепена пресуда је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од две године у коју се урачунава време проведено у притвору у периоду од 24.11.2015. године до 08.12.2015. године и од 05.10.2020. године до 01.12.2020.

године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена. Истом пресудом је одлучено да трошкови кривичног поступка настали пред Апелационим судом у Нишу, као судом правног лека падају на терет окривљеног АА.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Јовановић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 90. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, не би било од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, и након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да препознавање предмета - дуксерице окривљеног од стране оштећеног није извршено у складу са одредбом члана 90. у вези члана 100. ЗКП, већ су оштећеном само показане фотографије означене бројевима један и два у фототехничкој документацији након чега је он потврдио да је то дукс који је окривљени носио критичном приликом, због чега је суд требало да издвоји из списка предмета наведени доказ. Поред тога, према наводима захтева, оштећеном је презентована и фотографија окривљеног, те је он такође потврдио да је на фотографији лице које је извршило предметно кривично дело.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости којима бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произлази да у конкретном случају није извршена доказна радња препознавања лица и предмета у смислу члана 100. у вези члана 90. ЗКП, па самим тим и не постоји записник о обављању ове доказне радње, већ је надлежни јавни тужилац у току истраге приликом испитивања оштећеног ББ, у склопу предочавања материјалних доказа, истом показао фотографије из криминалистичко-техничке документације сачињене приликом вршења увиђаја на лицу места и лишења слободе окривљеног, у вези са чим се оштећени изјашњавао и што представља саставни део његовог исказа, а не доказну радњу препознавања лица и предмета.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се побијане правноснажне пресуде не заснивају на незаконитим доказима, због чега су наводи захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Поред наведеног, бранилац у захтеву истиче и то да је суд неосновано одбио све доказне предлоге одбране којим наводима се указује на повреду одредбе члана 395. став 4. тачка 3) ЗКП; затим да у образложењу пресуде суд није конкретизовао разлоге због чега је наведене доказне предлоге одбио, чиме је

учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, што је имало за последицу погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним правноснажним одлукама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, нити због повреда закона из члана 395. став 4. тачка 3) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић